

Το Μαξίμου επιμένει στη γραμμή της στρατηγικής σχέσης με το Ισραήλ, η αντιπολίτευση ζητεί την καταδίκη της κυβέρνησης Νετανιάχου – Γίνονται και τα δύο;

Realpolitik σε δοκιμασία

Του Γιάννη Ζωϊτού

Η Γάζα κειμάζεται από τον λιμό, το Ισραήλ επιμένει στην ανοχή των ΗΠΑ, η διεθνής κοινότητα αντιδρά εντονότερα. Πλέον οι πιέσεις προς το Τελ Αβιβ και την κυβέρνηση Νετανιάχου αυξάνονται. Με στόχο την εκκενρία και την επιβίωση χιλιάδων εκτοπισμένων που υποσιτίζονται και πεθαίνουν κατά δεκάδες. Πρώτα η Γαλλία του **Μακρόν** και κατόπιν η Μεγάλη Βρετανία του **Στόρμερ** ενεργοποίησαν τον τελευταίο μολύδι διαπραγματεύσεων: την αναγνώριση του παλαιστινιακού κράτους. Προς την ίδια κατεύθυνση εξεφράσαν πρόθεση να κινηθούν ο Καναδάς, η Αυστραλία και η Πορτογαλία, πέραν των όσων χωρών έχουν προβεί κιόλας σε ανάλογη πράξη.

Στο κύμα αυτό η ελληνική κυβέρνηση δεν εμφανίζεται, προοίως, διατεθειμένη να ανέβει. Αξιολογώντας ως γεωστρατηγικής σημασίας τη συμμαχία με το Ισραήλ, ως θύλακα επιστήπεις σε μια αφιλόξενη για τα ελληνικά συμφέροντα Ανατολική Μεσόγειο, αντίβαρο στην αναθεωρητική Τουρκία και συνδετικό κρίκο με την Ουάσινγκτον, εφαρμόζει διαφορετική ατζέντα. Γι'αυτή Μαξίμου και υπουργείο Εξωτερικών φροντίζουν να εκφράζουν τις ενστάσεις τους για την ασφρακτική τακτική Νετανιάχου, αλλά την ίδια ώρα συντηρούν ανοικτούς διαύλους επικοινωνίας.

Είτε πρόκειται για οικειοθελή χάριξη διπλωματικής στρατηγικής είτε για αναγκαία επιλογή, το αποτέλεσμα δεν αλλάζει. Και όσο κυλά ο καιρός, οι εγχώριες αντιδράσεις κλιμακώνονται. Τα πρόσφατα περιστατικά στα λιμάνια νησιών κατά ισραηλινών τουριστών οι οποίοι επέβαιναν σε κρουαζιερόπλοια παρήγαγαν τροφή για σφοδρές συγκρούσεις κυβερνήσεων - αντιπολίτευσης, μετά και τους ισχυρισμούς του υπουργού Δικαιοσύνης **Γιώργου Φλωρίδη** ότι τέτοιες ενέργειες υποκινούνται προς όφελος της Τουρκίας και τη διασάλευση της σχέσης με το Ισραήλ.

Κέρδη και ζημιές

Υπό αυτές τις συνθήκες το ερώτημα είναι αν έχει νόημα η απαρέγκλιτη φιλο-ισραηλινή στάση της κυβέρνησης. Ποιο κέρδος ή ποια ζημία αφήνει όταν μέρος του πλανήτη υιοθετεί μια νέα οπτική. Θα μπορούσε, άραγε, η Ελλάδα να συνταχθεί;

Ο πρόεδρος του **ΕΛΙΑΜΕΠ**, καθηγητής **Λουκάς Τσοούκαλης**, αναγνωρίζει ότι «όπως η Ελλάδα έχει μια στρατηγική συμμαχία με το Ισραήλ. Μια συμμαχία που πρέπει να είναι επίσημη». Από την άλλη, όμως, επισημαίνει ότι «το κράτος του Ισραήλ εδώ και καιρό, ακόμη πε-

ρισσότερο εσχάτως, διαπράττει εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας. Είναι εγκλήματα καταδικασμένα από διεθνείς οργανισμούς και η κυβέρνηση του κατηγορείται για γενοκτονία». Ως εκ τούτου, συμπεραίνει, «η Ελλάδα δεν μπορεί να παρακολουθεί αμήχανα χωρίς να αντιδρά σε ό,τι συμβαίνει δίπλα της».

Ακόμη και πρόσωπα εντός της Νέας Δημοκρατίας, που καταδικάζουν τη δράση της Χαμάς, συναινούν σε ένα σχέδιο επίλυσης του «γόρδιου δεσμού». Προ ημερών η πρώην υπουργός Εξωτερικών και νυν μέλος του Συμβουλίου της Ευρώπης **Ντόρα Μπακογιάννη** διακήρυξε πως «αυτή η καταστροφή δεν μπορεί να συνεχιστεί. Οι όμηροι πρέπει να επιστρέψουν, η αδιάκριτη οδύνη των αμάχων πρέπει να σταματήσει». Συνεργάτες της μετέφεραν ακόμη στο «Βήμα» την άποψη ότι «δεν μπορούμε να κλείνουμε τα μάτια μας σε όσα γίνονται», ασχέτως αν, όπως σχολίαζαν δικτικά για τις εγχώριες διαμαρτυρίες, «η κυλιόμενη αντίδραση από συγκεκριμένους χώρους έχει μηδενικό αποτέλεσμα».

Πάντως, «το να καταδικάζεις εγκλήματα δεν σημαίνει ότι είσαι εναντίον του Ισραήλ» διεκδικεί ο κ. **Τσοούκαλης**. Αντιθέτως, «σημαίνει ότι είσαι εναντίον συγκεκριμένων πράξεων της συγκεκριμένης κυβέρνησης». Προβλέπει δε ότι «θα είναι για το

καλό του να προσατεύσει κανείς το Ισραήλ από τον ολισθηρό δρόμο που έχει μπει, από τη διάπραξη εγκλημάτων που θα το βαρύνουν για πάρα πολλά χρόνια».

Επικρίσεις από ΠαΣοΚ και ΣΥΡΙΖΑ

Η αντιπολίτευση από την πλευρά της αντιδρά στην τακτική που ακολουθεί η κυβέρνηση. Βασικοί πόλοι της εναντιώνονται στους κυβερνητικούς χειρισμούς, τους απορριπτουν. Όπως ο βουλευτής - τομεάρχης Εξωτερικών του ΠαΣοΚ **Δημήτρης Μάντζος**, ο οποίος επισημάνει στο «Βήμα» ότι «απέναντι σε αυτή την ανθρωπιστική τραγωδία η Ελλάδα οφείλει όχι μόνο να μην κλείνει τα μάτια, αλλά να αναλαμβάνει ενεργητικές πρωτοβουλίες για την ειρήνη και τα ανθρώπινα δικαιώματα. Αυτός θα έπρεπε να είναι ο μόνος δρόμος για μια χώρα που απαιτεί τον σεβασμό του διεθνούς δικαίου σε Αιγαίο και Κύπρο. Δυστυχώς», τονίζει ο κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος της αξιωματικής αντιπολίτευσης, «η κυβέρνηση έχει επιλέξει μια αδιέξοδη εξισορροπητική προσέγγιση που μάλλον απομονώνει τη χώρα. Η στρατηγική σχέση με το Ισραήλ δεν μπορεί να λειτουργεί ως δικαιολογία απέναντι στις καταφωρές παραβιάσεις από την κυβέρνηση Νετανιάχου».

Σε ανάλογο ύψος η βουλευτής - τομεάρχης Εξωτερικών του ΣΥΡΙΖΑ **Ρένα Δούρου** υποστηρίζει μιλώντας στο «Βήμα» ότι «η ελληνική κυβέρνηση επιμένει να οσιπά παρά το γεγονός ότι σήμερα είναι Μη Μόνιμο Μέλος του ΣΑ του ΟΗΕ. Σίγά και απέχει από κάθε ειρηνευτική πρωτοβουλία για να πάψει η γενοκτονία των Παλαιστινίων στη Λωρίδα της Γάζας».

Εφόσον, τελικά, η Γαλλία και η Βρετανία προχωρήσουν αμεληπτικά υλοποιώντας στις εξαγγελίες τους, οι ισορροπίες ανατρέπονται και η ελληνική κυβέρνηση θα βρεθεί σε σταυροδρόμι. Υποστηρίζοντας α priori τη λύση των δύο κρατών - θέση που εξέφρασε και ο υφυπουργός Εξωτερικών **Γιάννης Λοβέρδος** στη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ και στήριζε ανέκαθεν η Ντόρα Μπακογιάννη ως μοναδική λύση για το Παλαιστινιακό -, ίσως χρειαστεί να επαναπροσδιοριστούν οι διπλωματικοί όροι απέναντι στο φίλο Ισραήλ.

Σε κάθε περίπτωση ο Δ. Μάντζος επιμένει ότι αποτελεί «ανάγκη η χώρα μας να αναλάβει πρωτοβουλίες για την άμεση κατάπαυση πυρός, την ομαλή ροή ανθρωπιστικής βοήθειας, την επιστροφή όλων των ομήρων, τον τερματισμό των ετοιμασιών και την προώθηση της λύσης των δύο κρατών με την αναγνώριση της Παλαιστίνης».

Τον Δεκέμβριο του 2015, ο ΣΥΡΙΖΑ, ως κυβέρνηση, είχε προωθήσει το ζήτημα της αναγνώρισης και η Βουλή είχε εγκρίνει ομόφωνα το ψήφισμα. Τότε, ο υλοποίηση εκκρεμεί. Το αίτημα εφαρμογής, με την Ανατ. Ιερουσαλήμ ως πρωτεύουσα, επανήλθε προσάτως προς τον νυν Πρόεδρο της Δημοκρατίας. Κατά τη κυρία Δούρου, «χωρίς συνεκτική και εθνική στρατηγική η ΙΧ εξωτερική πολιτική του δεδεμένου και προβλέψιμου συμμαχικού του κ. Μητσοτάκη έχει εγκλωβίσει την ελληνική διπλωματία σε ρόλο χειροκροτητή των ΗΠΑ και του Ισραήλ». Επιλογή που, όπως κατέληξε, «εδώ και καιρό έχει καταστεί απειλή για τα εθνικά συμφέροντα. Είτε πρόκειται για τις σχέσεις με την Τουρκία, τη Λιβύη ή την παρουσία στη Μ. Ανατολή, η χώρα μετρά ήττες. Σε μια συγκυρία αβεβαιότητας και ανατροπών, το διεθνές αποτύπωμα της χώρας, για το οποίο περφηανέεται ο κ. Πρωθυπουργός, συρρικνώνεται ραβδία».

Με την κυβέρνηση σταθερά προσκλιμένη στη διαφύλαξη των σχέσεων με το Ισραήλ, η ουσία για τον κ. Τσοούκαλη εντοπίζεται στο γεγονός πως «οι καλοί φίλοι και καλοί σύμμαχοι δεν οσιπώνουν όταν διαπράττονται εγκλήματα, όταν οκτώνονται χιλιάδες άμαχοι». Συνέστιση οπότε «η Ελλάδα να ακολουθήσει τον δρόμο άλλων ευρωπαϊκών κρατών, διαπαιστώντας να θέλουμε είναι να στήριζουμε την προοπτική δημιουργίας των δύο κρατών. Είναι ο μόνος τρόπος για ειρήνη στην περιοχή».

Β
«Το να καταδικάζεις εγκλήματα δεν σημαίνει ότι είσαι εναντίον του Ισραήλ, σημαίνει ότι είσαι εναντίον συγκεκριμένων πράξεων της συγκεκριμένης κυβέρνησης»

Λουκάς Τσοούκαλης, πρόεδρος του **ΕΛΙΑΜΕΠ**

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΑΠΕ-ΜΠΕ/ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥ/ΔΙΑΜΗΤΡΗΣ ΠΑΠΑΜΗΤΣΟΣ

Ο Κυριάκος Μητσοτάκης και ο Μπενιαμίν Νετανιάχου έχουν χτίσει τα τελευταία χρόνια μια πολύ καλή σχέση, όμως οι εξελίξεις στη Γάζα θέτουν την Αθήνα προ μεγάλων διλημάτων